

А Л М А М А Т Е Р

число 16-17 (143-144)

жовтень '93

видання Прикарпатського університету ім. Василя Стефаника «Альма Матер»

3 жовтня — День вчителя

Івано-Франківськими освітянами розроблена і прийнята програма з біології, географії, трудового навчання, фізичної культури, котра у краї пройшла апробацію і схвалена як загальнодержавна для всієї України.

У всіх школах Прикарпаття окремим курсом вивчатиметься «Народознавство». Щотижня на цей предмет виділятиметься чотири години.

Шороку розбиваються нові типи навчальних закладів Прикарпаття. Тут, зокрема, уже функціонує 6 гімназій, 4 ліцеї, 5 вищих профтехучилищ (одне з них — училище-ліцей). Ще понад 14 тисяч учнів поглиблено вивчають окремі предмети, де є можливість більш повніше розкрити свої нахили і здібності.

На допомогу педагогічним працівникам Івано-Франківської області видано понад 30 різних розробок, рекомендацій, навчальних посібників... Майже повністю вирішено питання по забезпеченню учнів підручниками «Історія України». Два рази в місяць виходить 11-тисячним тиражем педагогічна газета «Поліття». На базі названого видання вийшов посібник «Історія України» для випускників середніх шкіл.

«Душею всякої школи є вчитель. Який учитель, така і школа, такі й учні, таке молоде покоління, такий колись буде народ. Щасливий народ, який має справжніх учителів! Він не загине, а розвинеться у велике дерево, яке принесе багаті плоди і собі і сусіднім народам».

Ці слова засвідчують високе соціальне призначення вчителя. Від тебе, вчителю, залежить духовне здоров'я людства. А це — безцінне багатство! Ти — духовний продовжувач святої справи Матері і Батька. Ти допомагаєш втілити в життя мрію про формування повноцінного громадянина нашої України, духовного багатства дочки чи сина.

Новий навчальний Початок зроблено. Далі — наполеглива праця

Вони і справді щасливці, бо стати студентами престижного вузу на Прикарпатті у цьому році — було нелегко, адже в нашому університеті був найвищий вступний бал серед всіх вузів України. Зрозуміло, що цей день, який став реальним втіленням їхніх задумів, був для них очікуваним і пам'ятним. Він не був подібним до попередніх, минулих. Все було просто і скромно, без показухи, зате щиро і привітно, врочисто.

Мітинг з нагоди початку навчального року і Дня знань відкрив ректор університету професор Віталій Кононенко.

З напутніми словами до студентів звернулися декан історичного факультету доцент Ігор Іванцев, завідувач кафедри української літератури доцент Олег Пилип'юк, студентка філологічного факультету Леся Турелик.

В їх словах прозвучали заклики до розуміння свого громадського і студентського обов'язку: вчитись і вчитись, віддавати жар молодих сердець пошуку ще не відкритих наукових вершин для блага українського народу.

...Він — перший у їхньому житті — урок у вищому навчальному закладі,

перший, на якому вони відчули себе студентами. Для студентки економічного факультету Роксолани Войсович першим уроком стала лекція з вищої математики, яку прочитав старший викладач, кандидат фізико-математичних наук Ігор Перкатюк.

— Я і в університет поступила тому, що люблю математику, якже без неї зараз, у час наукового прогресу, комп'ютеризації, — розповідає дівчина, а що стосується вибраного фаху, то стати справжнім економістом без знань з математики просто неможливо. Уявіть собі за комп'ютером спеціаліста, що не вміє розв'язувати рівняння з одним невідомим. Це абсурд. Люблю людей з аналітичним мисленням, хай «сухих», скупих на слова, зате щедрих на знання, одним словом, справжніх фахівців. Лекція справила на нас приємне враження, бо йдеться про три чинники, вірніше, сукупність їх, це: новизна теми, метод викладання матеріалу, висока професійна підготовка викладача. Словом, початок добрий. Далі — наполеглива праця, навчання.

Любов Мирна.

Пам'ять

Відзначення скорботної річниці страшної трагедії в історії українського народу відбулося в Івано-Франківській області. Науковці Прикарпатського університету й Івано-Франківського краєзнавчого музею провели науково-теоретичну конференцію «Голодомор на Україні в 1932 — 1933 роках». У обласному центрі, школах районів театр фольклору, народних свят і видовищ показав виставку «Голодомор». Вшанування жертв геноциду відбулося в центрі естетичного виховання, у школах і навчальних закладах краю. А в церквах усіх конфесій відправлено панахиди по безневинно убитих голодом.

Вічна їм пам'ять.

Наші інтерв'ю

Високе соціальне призначення педагога

Через кілька років кожний з нинішніх студентів закінчить наш університет. Зрозуміло, що вершини великої майстерності ще далеко попереду. Та вже з перших кроків не маємо права посіяти в серцях вихованців та їхніх батьків зерна розчарування.

Як засвідчують досвідчені педагоги, молодий учитель на початковому етапі педагогічної діяльності зустрічається з значними труднощами, що інколи призводять навіть до сумнівів у правильності вибору професії. І це тому, що він не володіє арсеналом методів і прийомів, випробованих старшими колегами.

До розмови ми запросили методиста Івано-

Франківського міського методичного кабінету п. Зою Кудимець, яка вважає, що найістотнішими причинами такої затримки є: по-перше, те що у вузівській підготовці вчителі майже зовсім відсутній такий важливий аспект, як розвиток творчої активності; по-друге, різка зміна роду діяльності колишнього студента при переході на самостійну роботу вчителя і недостатньо глибока його методична і практична підготовка.

Щороку в педагогічні колективи шкіл найвищого обласного центру вливається кілька
(Закінчення на 2 стор.)

Посвята в студенти

Поповнилась
університетська сім'я

Біля обласного музично-драматичного театру імені І.Франка юрмилася молодь: студенти-першокурсники. Де збираються молоді люди — завжди весело. Вибравши своїх майбутніх героїв, я вже по дорозі попросив дівчат назвати себе і поділитися своїми роздумами про сьогоднішній день — День посвяти в студенти та про свій шлях до цього дня.

Наталія Дмитришина та Ірина Обач, студентки педагогічного факультету, охоче відгукнулися на моє прохання.

Наталія:

— Наступила вродлива мить у моєму житті. До цього часу я якось ще не збагнула, що ступила на новий поріг мого існування, адже раніше за нас усе вирішували батьки, віддаючи нас в школу, дитсадки. Та тепер раптом зрозуміла, що безтурботне дитинство промайнуло, як одна мить. На душі якось неспокойно, тривожно, — яким буде те довгоочікуване, таке бажане студентське життя? Чи зумію я втілити свої мрії в дійсність? Подумалось, що я вже ніколи не повернусь у дитинство. Однак таке право мені дає обрана мною спеціальність — психологія. Чому саме її обрала? Мабуть тому, що відчула, як сучасній молоді сьогодні не вистачає доброї поради.

Ірина:

— Сьогодні сумний і щасливий для мене день, тому що я вже не учениця школи, збулася заповітна мрія, я — студентка 1-го курсу вищого навчального закладу. Зараз уже не можна буде «розслабитися»: втекти з фізкультури, або не з'явитися на контрольну роботу з геометрії, а піти на озеро. Віднині починається для нас серйозне життя: складне, багатогранне, водночас, цікаве. Друзі кажуть, що я можу допомогти порадами у скрутні хвилини, морально підтримати. Мені здається, що головні риси учителя — це доброта, терпеливість, уміння слухати. Хоч накрапає дощ, але це не на біду, хай собі падає і приносить щедрий урожай на знання.

До початку свята залишаються лічені хвилини. В залі лунають гуцульські мелодії. Почесне місце на сцені займають почесні гості, представники влади. До присутніх звертається ректор університету, професор Віталій Кононенко:

— Крайці із краєвих в нелегкій боротьбі виборили право навчатися і стали студентами нашого університету. Зараз у нас все позаду: твори, тести, відповіді, переживання. Нова ера відкрилася для вас. Ми чекаємо від вас відданості справі відродження України, в ім'я чого віддали свої голови краєві сини нашого народу.

З вітальним словом з нагоди початку навчального року та вступом на шлях

самостійності до студентів звернувся представник Президента в області Василь Павлик, голова міської Ради народних депутатів Ярослав Тайліх, представники духовенства, студентка 1-го курсу філологічного факультету Оксана Якимів.

Живемо в нелегкий час, казали промовці, але як майбутня інтелігенція ви повинні виявити свою громадянську позицію, захистити честь і гідність свого народу активною працею і знаннями.

В процесі церемонії ректор підписав наказ №1 про зарахування першокурсників у студентську сім'ю.

Не обійшлося на святі без радісних і несподіваних хвилин. Так, за дорученням Президента України свідоцтво про почесне звання «Заслужений діяч науки і техніки України» професору Дмитру Фрейку вручив представник Президента в області Василь Павлик, а ректор університету — телеграмів'яння від голови обласної Ради народних депутатів.

Відтак відбулося театралізоване свято: академік Мирослав Стельмахович, вітаючи присутніх, вручив студентам першого курсу символічний Ключ до знань, а добрий Архіваріус — перепустку до знань — Студентський Квиток.

Учасники художньої самодіяльності й професійні актори дали великий концерт.

Завершилося свято урочистим гімном України.

*Любимир Кейц.
Нам кор.*

Наші інтерв'ю

Високе соціальне призначення педагога

(Закінчення. Початок на стор. 1)

молодих спеціалістів. Успішне вирішення вищезгаданих причин залежить від ефективності функціонування всієї міської системи організаційно-методичної діяльності з молодими вчителями.

— До чого зводиться практична робота з новим поповненням педагогів з метою прискорення їх професійної адаптації, росту педагогічної майстерності?

— У нас склалася відповідна система, яка включає такі форми діяльності:

— попереднє знайомство до початку навчального року з молодими вчителями;

— традиція прийому в педколективах;
— надання методичної допомоги молодому спеціалісту;

— створення сприятливих умов праці, відпочинку.

— А які форми роботи застосовує міський методичний кабінет?

— Ми починаємо з адресатної допомоги на діагностичній основі, тобто із всебічного вивчення сильних і слабких сторін у діяльності вчителя. Це дає нам можливість сформувати групи учителів і кожній з них надати ту допомогу, яка їй потрібна. Дієвими формами навчання є школи молодого вчителя, школи передового педагогічного досвіду, семінари-практикуми,

консультації тощо.

Турботою керівників шкіл міста є розвиток творчості, ініціативи, самостійності молодого вчителя. Важко переоцінити його роль в справі національного відродження, формування національної самосвідомості народу.

Напередодні професійного свята хочеться побажати кожному майбутньому та молодому вчителю, вихователю міцного здоров'я, творчого натхнення, духовного алету, повного задоволення від праці в ім'я України, без чого не можна бути особисто щасливим.

*Нагія Скрипацька.
Нам кор.*

АЛМА МАТЕР

Газета Прикарпатського
університету

Головний редактор
Євген Гордиця

16-17 (143 - 144), жовтень '93 р.

Наша адреса:

Заходьте — м.Івано-Франківськ, вул.Шевченка,
57, 2-й поверх, каб. 209, 209а.

Пишіть — м.Івано-Франківськ, головноштамт,
а/с № 27.

Телефон — 96-4-13, 96-4-41.

Громадсько-редаційна рада:
В.Кононенко, ректор університету, член-кореспондент АПН України, заслужений діяч науки України, професор. **Л.Туреллих**, студентка філологічного факультету. **О.Остапович**, студент факультету іноземних мов, голова студентського наукового товариства. **С.Хороб**, доцент кафедри української літератури. **В.Хриц**, декан факультету підготовки і підвищення кваліфікації педагогічних кадрів, голова обласного відділення Педагогічного товариства, професор.

Виходить двічі на місяць форматом Ф4-8.
Рестраційне свідоцтво ІФ № 110.
Рукописи, малюнки і фотографії не рецензуються і не повертаються.
Тираж 1000 примірників.
Підписано до друку 29.09 1993 р.

Засновник — Прикарпатський університет
Комп'ютерна верстка підприємства «АКОРД»,
м.Івано-Франківськ, вул.Коновальця, 2
тел./факс 2-49-45.

Газету віддруковано офсетним способом друку
в Галицькій районній друкарні облявдаву.
м.Галич, майдан Рідва, 31.
тел. 8-246, 2-15-38, 2-18-90.
Директор друкарні Д.Кульницький.

Здавалось, що святку завадило доць. А він таки цього ранку не вшухав — хвилювалося керівництво школи-ліцею. Сценарій прийшлося переробляти, як кажуть, на ходу, і діти разом з батьками та вчителями вибралися в актовому залі університету.

...Зал шумів різноманітними дитячими голосами. Щасливі «першачки» тримали в руках букети квітів для своїх перших учителів.

Я прошу дівчинку і хлопчика, які сидять поруч назвати себе.

— Леся Плетенчук, Володя Олесію — відповіли одночасно.

— Я люблю співати, а тому буду вчитися в музичному класі.

— А я люблю малювати і танцювати, — каже хлопчик.

Напроти мене сидить дівчинка, а

До світла, до знань

Перший урок — про відродження України

поруч бабуся щось розказує і посміхається. Знайомотося.

— Я бабуся цієї дівчинки. Прізвище мое Євгенія Данилівна Ільків, а внучка — Юлія Олексин. Я закінчила Івано-

Франківський педінститут. І 39 років віддала свої знання нашим дітям. Батьки Юлі — інженери, але дівчинка має нахил до образотворчого мистецтва. Хочу побажати нашим учителям всього найкращого, щоб вони відчували, що вчать у вільній Україні, щоб були горді, що носять звання «учень ліцею».

Потім були напутні слова отамана і чарівної Березини, освячення школярів святою водою. А мені якось сутужно трішки задрісно, що все це — дитинство, яке вже не повернеться, але залишиться тільки в пам'яті, таке зрозуміле, близьке, до боли знайоме чекатиме їх, і вже ніколи — мене.

Любов Мирна.

Нові видання

Пізнаймо своє минуле

Не секрет, що і в умовах незалежності ми ще не повністю забезпечені художньою й науково популярною літературою, необхідними підручниками, а тому книга завідуючого кафедрою нової і новітньої історії, доцента, кандидата історичних наук Миколи Кугутяка «Галичина: сторінки історії» є хорошим доповненням до багажу знань про сторінки минулого нашого краю, та про його славісних людей, борців за краще світле — всіх тих, хто стояв біля джерел національного відродження.

Автор висвітлює події, які відтворюють сторінки суспільно-політичного життя Галичини від початку 19 століття до приходу Радянської влади.

Ця книга — хороший порадиш вчителям, студентам, аспірантам, викладачам — усім, хто цікавиться минулим близької і рідної сторони.

Перші її примірники видруковано у Чернівецькій обласній друкарні. Вітасом автора а гідним внеском у скарбницю знань про історію Галичини, її звичайну і драматичну боротьбу за визволення.

Богдан Тундук.
Сьвудень філологічного факультету.

Проблеми господарські

Зима на порозі...

Від підготовки до зустрічі з нею залежить не тільки праця нашого колективу, а й навчання студентів, їх побут.

Ми попросили проректора з господарської роботи **Богдана Ковбаса** розказати про заходи, які вживаються працівниками служби в зв'язку з переходом до осінньо-зимового сезону.

— Враховуючи складне становище з забезпеченням енергетичними та тепловими ресурсами університету, а також виконуючи наказ міністра освіти України, ректорат та працівники адміністративно-господарської частини разом з деканами факультетів розробили заходи для збереження теплової та електричної енергії. Повністю завершена профілактика опалювальної системи водо-газопостачання.

Виготовлено документацію на реконструкцію опалення 8-поверхового корпусу університету, що дає можливість

значно поліпшити тепловий режим. Вишукуємо матеріали для утеплення вікон і дверей. Хотілося б, щоб до цього в навчальних корпусах активно залучилися студенти, а у гуртожитках — мешканці, бо ці завдання можна вирішити тільки спільними зусиллями колективу. Надіюсь, що студенти з розумінням поставляться до вирішення цієї проблеми.

Однак, досвід минулих років показує, що не завжди ми робимо все можливе, щоб нам самим було краще працювати, вчитися, жити. Так, зимою часто відкриті квартирки на 6-8 поверхах, де завжди тепло, коли в той же час на нижчих поверхах часто холодно. Отже, вина в цьому не тільки в прорахунку, який допущено при проектуванні та монтажі опалювальної системи, але й самих працівників та жильців гуртожитків.

Положення

про Перший відкритий фестиваль команд веселих і кмітливих Прикарпатського університету «ВУС—93»

1. Перший відкритий фестиваль команд веселих і кмітливих Прикарпатського університету «ВУС—93» проводиться з метою:

— становлення університетського клубу веселих і кмітливих, залучення студентів до творчої самодіяльності, кращої організації аматорного відпочинку юнаків та дівчат у вільний від навчання час.

— підготовки команди університету до участі в обласних, регіональних та Всеукраїнських фестивалях і чемпіонатах команди веселих і кмітливих.

2. Засновниками фестивалю є ректорат Прикарпатського університету, профком студентів та фонд студентів Прикарпаття. З метою кращої організації підготовки та проведення фестивалю Засновники формують Оргкомітет. Функції дирекції фестивалю виконує Правління Фонду студентів Прикарпаття.

3. Фестиваль проводиться з 11 по 14 жовтня 1993 року.

4. Учасниками фестивалю є команди студентів та викладачів університету, сформовані на факультетському або міжфакультетському рівні, а також інші команди, запрошені на фестиваль дирекцією Оргкомітетом у якості гостей. Склад команди — до 15 осіб.

5. Конкурсна програма кожної зустрічі передбачає участь команди у таких конкурсах:

- Візитка привітання — до 7 хвилин.
- Розминка: по три запитання команді суперників, 30 секунд на підготовку відповіді.
- Музичний конкурс — до 10 хвилин.
- Конкурс брися: задається командою за 24 години до зустрічі
- Конкурс капітанів — 2-3 запитання завдання на підготовку 30 секунд, мати свій варіант відповіді.
- Домашнє завдання — до 15 хвилин.
- Конкурс «Прес-конференція» — по 5 запитань від глядачів кожній команді.

Виступи проводяться українською мовою.

6. Журі фестивалю формується дирекцією фестивалю та затверджується на розширеному засіданні Оргкомітету.

Оцінювання виступів здійснюється за 10 бальною системою.

Оцінка виступу команди у кожному конкурсі складається з суми оцінок членів журі. При цьому не враховується одна максимальна і одна мінімальна оцінки у кожному конкурсі.

7. Переможець та призери фестивалю визначаються за рейтинговою системою. Вони нагороджуються призами та нагородами Оргкомітету, а

також призами, що заснували спонсори фестивалю.

8. Фінансування фестивалю здійснюється за рахунок коштів його організаторів, надходжень від спонсорів, заходів фестивалю. Всі кошти, що направляються на проведення фестивалю асоцедкуються на рахунок дирекції і використовуються у відповідності до кошторису.

9. Спонсорами фестивалю можуть бути юридичні та фізичні особи, що підтримують ідею його проведення, вносять фінансовий внесок або виконують роботи та послуги, необхідні для проведення та підготовки турніру. Дирекція фестивалю забезпечує спонсорів та співорганізаторів рекламою під час заходів фестивалю.

10. Заявки на участь у фестивалі, пропозиції про спонсорство, побажання щодо проведення подаються дирекції:

284000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка,

57, Прикарпатський університет, Фонд студентів Прикарпаття, тел. 96 4 49 або: 284000, м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка,

57, Прикарпатський університет профком студентів, тел. 96.4-45.

Доктор філологічних наук, професор Матвіїшин народився в шахтарському містечку Ліберкур департаменту Па-де-Кале, на півночі Франції в сім'ї заробітчан, що змушені були покинути рідну землю в пошуках кращої долі. Вже цей факт, очевидно, наводить нас на думку, що вільне володіння французькою мовою — це результат чисто біографічний, але прослідкуємо дальший життєвий шлях Володимира Григоровича й побачимо, що визнання прийшло до нього завдяки нелегкій, напруженій праці, впертому характеру дослідника, науковця, відкривача.

Прекрасна і чарівна Франція полонила його серце своєю таємничістю, загадковістю. Знання, здобуті в початковій школі, плюс дитяча романтика — все це будило юну уяву, викликало дивні враження від старовинних вуличок і провулків, чепурних будівель і розкішних палаців.

А деє далеко, за морями існувала Україна — земля батьків і його. Про неї він знав лише з розповідей родини та сусідів. Поруч із Віктором Гюґо та Емілем Золя його допитливу дитячу вдачу непокоїли поки що невивчені Котляревський і Шевченко, Стефаник і Франко, інші письменники.

Свідомі молоді роки пов'язані з воєнними діями, що відбувалися на території Франції в 1940 році. Володимир Григорович загадає часті бомбардування промислової півночі. На жаль, смерть не обминала невинних, бо приходила вона як від німецьких поневолювачів, так і від союзників, що наносили часті масові бомбардування. Місто Камбре союзники зрівняли з землею.

Минуло п'ять важких років під чужинським чоботом з масовим вивезенням людей до концтаборів на примусові роботи, арештами мирних жителів у супроводі гестапівських вівчарок. Здавалося, цьому не буде кінця і порятунку. На щастя, ворог був розбитий. І в цьому заслуга союзницьких армій і французького руху Опору, так званих макі.

В 1946 році розпочалася велика репатріація людей різних національностей (поляків, білорусів, росіян, українців). Після 20-літньої розлуки з Батьківщиною наші країни мали можливість повернутися до отчого дому.

Іхав 11-річний хлопчик з радістю і хвилюванням, нарешті він власними ногами ступить на рідну землю, відчує себе не другосортним громадянином. Оскільки батько працював гірником на вугільних шахтах Па-де-Кале, то він переїхав на Донбас, маючи надію працювати за фахом.

Краснодон зустрів прибулих страшними картинами людського горя: шодня на тротуарах лежали трупи дорослих і дітей, які загинули від голодної смерті. Ранки у Краснодоні в його

свідомості запам'яталися скрипінням підводні, що зупинялася час від часу, щоб завантажити трупи і відвезти на кладовище. Це було жахливо, адже в уяві прибулих зафіксувалися фотографії французьких газет, на яких зображені вивантаження радянської пшениці з кораблів у шовкових мішках. І тепер, як ніколи згадувалася подорож до Одеси і той «ситий корабель», на якому було відстала харчів, надто білого хліба, залишками якого годували дельфінів і риб, що пливли навадогоін кораблю. І хоч цей голод не був запланований на державному рівні, як голодомор 1933 року, а був наслідком війни, розрухи, неврожаю, все ж таки обурює позиція тогочасних керівників, які, знаючи про реальне важке становище, з пропагандистських міркувань про

його деканат. Відтак він завідував кафедрою іноземних мов, а з минулого року — завідувачий кафедрою світової літератури.

За опубліковані підручники та посібники для вузів та шкіл, у грудні 1991 року вченому присвоєно звання професора. Володимир Григорович захистив докторську дисертацію на тему «Українсько-французькі літературні зв'язки XIX - початку XX століття (Переклади. Критичне сприйняття. Творче засвоєння)», видав одноименну монографію у Львівському видавництві «Вища школа» (1989 р.).

Є в доробку професора й інші підручники: у 1969 році видав свій перший навчальний посібник «Французька мова для студентів-медиків», у 1978, 1983 рр. — російсько-мовний підручник французької мови для медвузів, а в 1992 р. — його україномовний варіант. Пізніше (1985) у світ вийшла його книжка «Французька мова, як друга спеціальність» (для студентів факультетів іноземних мов), та «Веди урок іноземною мовою» (англійською, французькою, німецькою) в співавторстві з В.Фіщуком і Я.Гандзюком. (у Москві, 1984, 1984, 1990). У Київському видавництві «Край» (1994 р.) видано «Українсько-англійський розмовник» (у співавторстві з І.Штерн).

Володимир Григорович — неодноразово виїжджав у службові відрядження. Після третього курсу (1957 р.) був запрошений на УІ Всесвітній фестиваль молоді і студентів (м.Москва), де працював перекладачем. Пізніше — перекладач Генерального комісара радянської секції на Всесвітній виставці «Експо-67» у Монреалі (Канада), (до речі

тут він перекладав Президенту Франції генералу Шарлюґоллю), також викладав російську мову в Академії Філіпса (м.Екстер, штат Нью-Гемпшир, США), проходив стажування в Кембріджському університеті (двічі: в 1973, 1981 рр.), стажування з французької філології в університеті м. Гренобля.

Вчений опублікував понад 60 статей у вітчизняних журналах та наукових збірниках.

Свої знання професор залюбки передає люблячим його студентам. Та найбільше радіє, коли мова заходить про сім'ю, зокрема, про доньку, адже пішла вона його стежками. Іринка теж закінчила Львівський університет за спеціальністю «Французька філологія», зараз навчається в аспірантурі Інституту літератури Академії наук України, вивчає проблеми українсько-французьких літературних взаємин.

Розмовляючи зі студентами Володимир Григорович з заздністю зауважує: «Мені б ваші роки!» Він посміхається, навчений досвідом, хоча справді молодий для своїх титулів і визнань.

*Любовль Квіт.
Нам хор.*

Твої наставники

Від Сени

На знімку: Володимир Матвіїшин (в центрі) перекладає колишньому президенту Франції Шарлюґоллю.

до Дністра

переваги соціалізму, заохочували людей до повернення, прирахоючи їх на алідне існування.

Бажанна батьків побачити своїх рідних змусило сім'ю залишити Краснодон і переїхати в село Вікно Гримайлівського району Тернопільської області (місце народження матері).

До речі, в цьому селі перебував у маєтку відомого мецената, пана Федоровича, Іван Франко, де написав ряд історико-літературних праць, серед них — «Гримайлівський ключ».

П

ісля закінчення факультету іноземних мов Львівського університету за спеціальністю «Французька філологія» працював вчителем французької і англійської мов.

Працюючи протягом десяти років асистентом кафедри іноземних мов Івано-Франківського медінституту, він захистив кандидатську дисертацію на тему: «Творчість Еміля Золя в перекладах і критиці на Україні (1875-1965)».

З 1971 року п.Матвіїшин працював деканом філологічного факультету, після створення окремого факультету іноземних мов, очолював

У пресі вже повідомлялось про створення в Івано-Франківську міського управління внутрішніх справ. Наскільки вмотивований такий захід? На це та інші запитання нашого кореспондента відповідає начальник УВС підполковник міліції Михайло ШЕВАГА.

— Створення УВС передбачає глибинні зміни у структурах міської міліції. По суті, з'явився координаційний апарат для мобілізації зусиль усіх трьох відділів міліції — Центрального, Вовчинецького і Пасічнянського — у проведенні комплексних заходів щодо стабілізації криміногенної обстановки в місті, оперативного реагування на злочини і їх швидкого розкриття. Управління бере на себе також безпосереднє розслідування тяжких (убивство, зґвалтування дітей тощо) злочинів, чим значно розвантажить співробітників названих відділів. УВС керуватиме міською державтоінспекцією і відповідатиме за охорону громадського правопорядку і стан злочинності в усьому місті. Тобто відтепер уже не існуватиме так званої територіальної відповідальності за криміногенну обстановку, коли кожен відділ обмежував свою діяльність рамками закріпленої за ним ділянки міста, хоча

такий поділ і був умовним. Тепер відділи не тільки підпорядковані управлінню в оперативному відношенні, а й є його складовими частинами.

Передбачено функціонування двох структурних блоків — кримінального

(карний розшук, відділ захисту економіки від злочинних посягань — ВЗЕЗП, експертно-криміналістичний, слідчий відділи) та міліції громадської безпеки, інакше кажучи, муніципальної (дільничні інспектори, патрульно-постова служба). Сюди ж входить і спецрозділ з оперативної роботи. У компетенції муніципальної міліції — охорона правопорядку у громадських місцях, на вулицях, перевірка паспортного режиму, режиму проживання іноземців тощо. Успіх міліції — у профілактичній роботі, скажімо, в проведенні заходів комплексного характеру за задалегідь виробленими планами з тим, аби максимально вилучити «нейтралізувати» потенційних правопорушників у кафе, барах, ресторанах, з дачних ділянок і т.д. Ми з початку року активізували свою діяльність у цьому напрямі, це дало позитивні результати. Ставимо питання і про відновлення діяльності добровільної народної дружини на громадських засадах (платну асоціацію ДНД пропонуємо розформувати), громадських судів, рад профілактики в трудових колективах, про постійне функціонування громадських пунктів охорони правопорядку тощо.

Записав Василь Мороз.

Наші інтерв'ю

Запобігти злочину...

У минулих випусках редакція газети започаткувала рубрику «На сторожі правопорядку» й активно включилась у творчий конкурс на краще висвітлення в пресі правових, соціально-економічних, моральних проблем, пов'язаних з забезпеченням правопорядку, боротьбою із злочинністю, безпекою руху тощо, що його проводять обласна організація Спілки журналістів України, прес-служба СБУ й управління внутрішніх справ Івано-Франківської області. Пропонуємо цю добірку матеріалів. Шановні читачі, чекаємо від вас нових повідомлень.

Рейд «Увага: діти!»

Додому — тротуаром

Навчальний рік триває. Вирують дитячим гамором шкільні двори, вулиці. Все добре, якщо дитина на тротуарі. А коли вона несподівано опиняється на проїжджій частині дороги, то...

Отут службовий обов'язок державтоінспектора — навести сумні статистичні дані. Торік в Івано-Франківську сталося 22 дорожні події, під час яких травмовано 19 дітей, а ще троє — загинуло. Та й цього року вже було багато нещастя через дитячі пустощі на дорозі. За дев'ять місяців зафіксовано чотири дорожньо-транспортні пригоди: травмовано чотирьох дітей, одна з них померла.

Аби запобігти лихові, івано-франківська державтоінспекція провела рейд «Увага: діти!», який завершився цими днями. Вже вдалося попередити чимало дорожньо-транспортних пригод. Та надіяється тільки на інспекторів не можна. Тому ми звертаємось до батьків і вчителів: виберіть дітям найбезпечніший маршрут до школи і назад, навчіть їх правильно переходити вулиці.

Водночас просимо керівників автогосподарств зробити все від них залежне, щоб не допустити дитячого травматизму.

Анатолій Склеповий.

*Старший державтоінспектор
УВС м. Івано-Франківська,
капітан міліції.*

Минуло 55 років з того трагічного дня, як від бомби, підкладеної агентом ДПУ, загинув у Роттердамі один з організаторів Організації Українських Націоналістів і її лідер Євген Коновалець.

українців найбільше боялася червона Москва.

«Ми гордимся, що живемо в університетському гуртожитку по вулиці національного героя нашої України, — каже студент першого курсу педагогічного

Українські патріоти

Живемо по вулиці Євгена Коновальця

Чому наші вороги руками своїх платних убивць знищили цю неординару людину, як це раніше зробили із Симоном Петлюрою, а згодом — із Степаном Бандерою? Бо Євген Коновалець належав до справжніх українських патріотів, був умілим організатором і талановитим політиком, ревно обстоював ідею української державності і боровся за її реалізацію. Він займав помітне місце в національно-визвольному русі, разом зі своїми соратниками об'єднав українську еліту, кращих синів і доньок свого народу в міцну підпільну організацію, яка невдовзі повела нерівну боротьбу за незалежність України, кинула сміливий виклик як московським, так і німецьким окупантам. Саме таких

факультету Віктор Теклян, — я та мої друзі Едуард Парфенюк і Олег Мельник цікавимось життям і боротьбою цієї людини, яка віддала своє життя за світле майбутнє України. Інакше і не можна. Нова ера нашої державності прагне повернутися обличчям до тих славних синів і дочок рідної землі, чні імена замовчувалися, а згадка про них викликала гнів державних урядників. Надіємось, що недалекий той час, коли у нашому гуртожитку відкриється меморіальна кімната пам'яті Євгена Коновальця».

Надія Сьринадюк.

*Студентка 4-го курсу
філологічного факультету.*

Гуртожиток — наш спільний дім

За ширмою благополуччя

Наша розмова із головою студентського профкому була не дуже приємною, хоча відвертою. Зима на порозі, проблем невирішених — багато. Важка економічна скрута, в якій опинилася наша держава, не обминула і студентського середовища, а тут ще й злочинність, яка зростає в прямій пропорційній залежності від нашого з вами життя. «От і приходиться розриватися на частини, шукаючи виходу», — каже Петро Хмельовський. Поступово розмова набрала певного спрямування, бо до нас приєднались заступник голови профкому Ярослав Костян, голова комісії захисту прав та інтересів студентів Ігор Дремлюк.

Можна багато розповідати про життя, побут та порушення правопорядку в наших гуртожитках. Та щоб змалювати більш чітку картину, зупинимось лише на розмові про гуртожиток №5, що по вул. Сухомлинського, який став одним із найбільш сприятливих для скоєння правопорушень.

Недавно в гуртожиток безкарно посеред ночі проникли семеро п'ятих молодиків. Вони увірвались в одну із кімнат і намагались звалтувати студентку N, при цьому залякали дівчину погрозами. На поверсі чувся несамолюбний крик, але де взяти в наш час серед молодих мешканців місцевого Сталоне, що ладен захистити дівочу честь і гідність? До чого ми дожилися, коли хлопцям, чи юнка бояться у вечірній час вийти на кухню? Ще образливіше, що ця безправність твориться на наших з вами очах, в наших спільних стінах. Але ми безсилі, бо що вдіяти, коли наше керівництво гуртожитками закриває очі на всі негаразди.

Так, як канікули не проведено належним чином підготовчі роботи до заселення жильців. На дев'ятому поверсі у шести кімнатах після

дощу — калюжі води. В кімнаті №908 викрали унітаз, в інших трьох кімнатах на вікнах відсутнє скло, а вхідних дверей десяти кімнат зняті замки. Чим пояснити таке безладдя, якщо кімнати приймалися укомплектованими? До речі, на восьмому, дев'ятому і частково сьомому поверхах немає води.

Для наведення інших фактів, що мають місце в загальному домі нашого життя і побуту, мабуть, не вистачить газетної сторінки.

Варто зауважити, що по черк правопорушника пізнається одразу, але і пізнаються «ліпкі пальці» тих, хто за своїм прямим обов'язком повинен контролювати, а при відсутності доукомплектовувати жилі приміщення побутово господарськими матеріалами і частинами, дбати про підтримання належного порядку. Заперечень тут не може бути, інакше, хто з посторонніх міг акуратно зняти біля п'ятдесяти дверних замків?

У зазначеному стані знаходяться сантехнічні вузли. Так, течуть або зовсім відсутні умивальники, в п'ятих кімнатах немає унітазів, в кожній третій — відсутні змішувачі води і двері до шаф. Кімнати N 718 і 808 розбиті вщент, з них викрадено абсолютно все, залишилися тільки голі стіни. Хіба може бути по іншому, коли під час заселення гуртожитку його не відвідав жоден представник деканатів. Їх роль зводилася тільки до видачі ордерів на право проживання. Звичайно, ми не заперечуємо і спосіб вини в тому, що коїться, але чи можемо чимось зарадити, якщо на першому поверсі гуртожитку знаходиться опорний пункт міліції, але він працює лише до 20-ої години вечора. До речі, на всі скарги, направлені в міський відділ міліції, відповідей так і не поступило.

*Любовинь Кімія.
Нам кор.*

Проблеми автослужби

Їдемо — не їдемо...

На господарському подвір'ї у кузові вантажного автомобіля тривалий час лежало сміття, так довго, що навесні із кузова до наших вікон потягнулося бадилля якоїсь незрозумілої рослини. Поруч стояли ще два автомобілі і сумно заглядали на такий же сумний на студентські голоси гуртожиток.

Минуло літо, вивезли сміття, не залишилось й сліду від бадилля, а ті ж автомобілі й мікроавтобус й досі сумно заглядають на вже переповнений студентами гуртожиток...

Наш кореспондент зустрівся із водієм господарської служби Богданом Петрівим і попросив його розповісти про турботи колективу, проблеми, які потрібно вирішувати.

— Я працюю водієм у вузї ось уже два роки. Професія — всім відомо — важка і клопітка. Особливо відчувається цей тягар у зимові місяці, коли руки замерзають, а двигун не заводиться. Наша робота тісно пов'язана із станом доріг, технічною оснащеністю, дисциплінованістю водіїв. Дороги, треба сказати правду, нині в край поганому стані. Живемо і працюємо в нелегкий час, тож, ніби в дзеркалі, відбиваються економічні негаразди й на наших господарських справах.

Посудить самі: я шофер, водночас механік, слюсар, вулканізаторник. І не тільки мені, але й моїм товаришам приходиться усі роботи виконувати самим. Без допомоги. До того ж ми — водії першої категорії. А зарплата наша аж ... 23 тисячі купонів карбованців. Кажуть, що такої заробітної плати немає в

жодному колективі міста, навіть, у водіїв інших наших вузів. Вже не один раз зверталися до керівників з проханням переглянути посадові оклади. Тимчасом, люди звільняються, деякі попрацювали кілька місяців. Не кажу про бензин, якого не вистачає, а тому і часто простояємо, з усіх транспортних засобів, на газомому пальному працює тільки один автобус. Про переобладнання інших автомобілів на цей вид пального не йдеться, бо це вимагає великих затрат.

Ось на подвір'ї стоять два автомобілі і мікроавтобус. Причина їхньої простої не відсутність палива, хоча його немає, а відсутність запасних частин, які ми самі розшукуємо на автомобільних базарах.

Із запчастиними у нас проблема. Не вистачає й інструментів. Та що там про інструменти говорити, коли до цього часу на всю господарську частину працював тільки один газозварювальник — Володимир Андрусак. Це завдяки його зусиллям у нас появилася ще один газозварювальник, який обслуговує наші автомобілі. Звичайно, це не всі недоліки нашої роботи, але я зупинився лише на основних.

Мені здається, що було б доречно поповнити гаражну службу спеціалістами тих професій, яких не вистачає. Це б дало змогу підвищити якісний рівень виконуваних робіт, що в кінцевому результаті, позначилося б на працездатності нашого колективу.

Іван Долінський.

Кримінальна хроніка

Поцупили на мільйон разом із... зубною щіткою

У студентський профком надійшла заява від студенток фізико-математичного факультету, які проживають в одній із кімнат гуртожитку №5. В ній йдеться про викрадення особистих речей вартістю в мільйон карбованців. Як з'ясувалося, у вхідних дверях до житлового блоку — відсутній замок. Злодіям нічого не залишалось, як виламати двері однієї з кімнат і без зайвих перешкод поцупити студентські речі, документи, гроші. Ухитрилися забрати навіть мило і зубну щітку. Міліція прибула на місце крадіжки аж ... через п'ять годин. А відтак з'явився участковий інспектор, який поспівчував дівчатам, але нічим не зарадив.

(Вс. інф.)

Серед рекетирів — студент?

Нарядом патрульно-постової служби міліції Яремчанського відділу внутрішніх справ затримано автомашину ВАЗ-21013, якою керував водій Р., 1960 року народження. З ним були мешканець міста Луцька переодягнений у форму армійського майора і мешканець міста Яремча С., 1973 року народження, робітник Яремчанського лісокомбінату, також студент 1-го курсу Київського державного університету Д., 1974 року народження. Як з'ясувалося, 7 вересня в 00 годин 30 хвилин у місті на вул. Свободи четверо злочинців, двох з яких знаходились у формі армійських офіцерів, на автомашині ВАЗ зупинили автомашину ЗІЛ під керуванням водія колгоспу «Союз» Знаменського району Кіровоградської області К., побили його і забрали гроші в сумі 150 тисяч карбованців. Ведеться слідство.

Жертва грабіжника — спортсмен

Це трапилося у міському парку ім. Т.Шевченка 11 вересня о 15 годині 30 хвилин. Невідомий відібрав 90 тисяч карбованців та годинник у 52-річного завідувача кафедри фізкультури одного із учбових закладів міста. Злочинець розшукується.

(За повідомленнями УВС)

ЦУГАМСТЕР

№ 5 (9)
жовтень '93

Перший раз — в перший клас

Розцвів фартушками вересень

Здавалося, лиш весна дарує нам квіти, цвітіння садів, та ні! Якщо ви побуваєте на святі першого уроку, то неодмінно зустрінетеся з її поверненням. Весна серед осені — то сотні веселих щасливих фартушків, що сяють білизою, ніби розцвітають на шкільних подвір'ях наших міст і сіл.

Саме сьогодні для сусідської дівчинки Злати пролунає перший шкільний дзвоник. Відсьогодні для неї почнеться нове життя — дикільне. На ній синє платтячко з мереживним комірем і біленький фартушок. На кучерявій голівці пишний бант, а в руках чудовий барвистий букет квітів. Помічаю, що вона хвилюється і миттю згадує себе. Звичайно, хвилювалася і я. Ще 6 пак! Перший раз у перший клас! Бігала мама, щось весь час

примовляючи, бабуся дивилася на мене очима, налитими сльозами радості, метушився дідусь... Може, цей день тому такий хвилюючий, що буває лише одиний раз у житті кожної людини?

І віднині дівчинка не просто Злата, а Кушляк... Її шанобливо називатимуть по прізвищу.

Тож хай для тебе, дівчинко, і для сотні таких як ти дівчаток і хлопчиків шкільне життя буде щасливим!

Хай стеляться вам, любі, сонячні дороги у широкий світ знань, умінь, праці і звершень!

Віка Сакулч.

Учениця 6-А класу

Івано-Франківської СШ № 21.

Марійка Підгірянкa

Осінь

Пришла осінь люба, мила
Дітям на потіху
Груші всі позолотила
У годину тиху.
Ще червону фарбу мала
Осінь мальовничка
Яблучка намалювала
На обидва личка.
Як на сливи позирала,
Знала, що робити:
Усі сливи завивала
В сині оксамити.
І куди лиш не ходила
У годину тиху.
Весь садочок прикрасила
Дітям на потіху.

Мати

Хто тебе так щиро любить,
І вбирає, і голубить,
І кладе у постіль спати?
Мати.

Хто стеріг тебе від злого,
Відмовляв собі усього,
Щоб тобі віддати?
Мати.

Хто тебе узяв за руку
І до школи на науку
Вів, щоб розуму навчати?
Мати.

Нові видання

Вчителька і поетеса

Минула тридцять річниця смерті Марійки Підгірянки. Управління народної освіти, Інститут удосконалення вчителів, психолого-педагогічний центр «Національна школа» та редакція калузької газети «Давони Підгір'я» спільними зусиллями дали життя збірникові «Марійка Підгірянкa. Образи до портрета вчительки і поетеси». (Автор Василь Слезінський).

Довідатися про життя і творчість письменниці, про її перебування на Гуцульщині, Коломийщині, Тлумаччині, Львівщині, Буковині, Закарпатті можна з відповідних розділів збірника, що стане в пригоді вчителям і краєзнавцям, дітям і батькам.

Фотографії і листи, спогади та рецензії, а також маловідомі твори М. Підгірянки, передруковані з галицьких часописів 20-30 х років, вдало проєктують світлий образ письменниці на сучасні протиріччя і проблем сучасні дні.

* На святі першого дзвоника
в школі-лицейо університету.
* Композиція з кераміки.
* Осінь у дідуцькому саду.
(Фотобюджет «Світлик»)

Війна не милувала юних (Про наших ровесників)

Можливо, зустріч колишніх учнів Калуської торговельної школи була б нічим особливим не примітна, якби на неї не були запрошені рідні тих, які загинули від рук німецьких окупантів.

Що ж сталося третього листопада 1943 року в місті Калусі? За які гріхи було розстріляно одинадцять п'ятнадцятирічних учнів цієї школи? Десятки нез'ясованих «чому» і «за що» хвилювали рідних загиблих і очевидців тих подій. Та чим більше літ проходило, тим менше надії залишалось на встановлення істини цієї трагічної події.

Як вважає колишній вихователь школи Степан Чекалюк, найбільш точну і повну картину тієї жахливої днини подає Василь Яшан у книзі «Під брунатним чоботом», яка видана в канадському місті Торонто.

Автор пише, що причиною загибелі підлітків став чийсь донос в

гестапо на працівника відділу харчового і сільського господарства, члена ОУН, українця за походженням. Він переховував за місцем праці деякі документи організації, бо надіявся, що тут їх ніхто не знайде, але після доносу вони були вилучені й серед них, напевно, були прізвища учнів, які допомагали підпільникам у зборі інформації.

Ось така сумна доля спіткала наших юних патріотів.

На місці розстрілу, на площі Героїв, була відправлена панахида, покладені вінки і живі квіти. Пам'ять не знає забуття, вона залишається в людях та їхніх вчинках.

Андрійко Сакулич.

Учень 7-А класу.

Білий птах із сталевим відблиском крил здійнявся в голубу далечінь і ваяв курс на Америку. Що чекало нас в далекій країні? Адже там все не так як у нас. Донедавна вважалось, що все погано, хоч кожен мріяв туди потрапити. Там цілий рік сонце і привітне небо, там за кожним кварталом стоїть ковбой і готовий вам пояснити, що в Техасі все з префіксом «най». Найбільший штат, найбільші пляжі, найвищі нафтові вежі. Тут проживають представники 73 національностей. Релігії найрізноманітніші. І всі, — від бабтистів до мусульман, живуть мирно. Такий для

набрал собі «команду» в Америку по благу. Абсурд! Учнів для поїздки вибирали класні керівники. Я, наприклад, попав в американську групу завдяки КВК. Якраз перед тим ми виграли першість області. З нашої команди КВК в Америку поїхали Петро Федорук, Володимир Кисіль, Наталка Яценюк. Всі інші — медалісти або активісти шкільного життя. Що підбір був не випадковий свідчить і той факт, що всі члени делегації нині студенти, більшість — Прикарпатського університету. Для багатьох поїздка стала своєрідним поштовоком у виборі майбутньої професії. Зараз же

Там кожен дорожить батьківщиною, центом і часом

нас незнайомий Техас...

Ось ми вже пролітаємо над ним. Правильніше, над одною із його перлин — Далласом. Так, саме над тим Далласом, де було вбито президента Дж. Кеннеді. Боїнг нечутно торкнувся землі, і враз всі відчули — ось та мить зустрічі з невідомим.

Все закружало, наче в швидкому танку, чи в листопадовій заметлі. Знайомства, зустрічі, вітання, знайомі обличчя і ще більш знайомі, слова радості, музика, ритми танцю — і все це було в п'яному настрої теплоті зустрічей і пізнання несподіваного.

А далі все відбувалося ще стрімкіше, ще динамічніше. Спочатку було знайомство зі школою — простою і зовсім не спеціалізованою. Розкомплексованість вчителів та учнів, які, як не дивно, вчаться майже як ми, але тільки майже. Скрізь чистота і порядок, а головне — відсутність того бар'єру, який так часто існує між вчителями та вихованцями у нас.

Ми пишно придивлялись до американської школи, бо це нас найбільше цікавило, адже у нашій делегації — 10 учнів, а нині випускників школи ліцею Прикарпатського університету імені В. Стефаніка. Багато ходило різних чуток навколо цієї поїздки. Казали навіть, що директор школи пан Петро Сусак

більше усвідомили — без знання іноземних мов, особливо англійської, досить важко прижитись в діловому світі. І кожен задумався над цим. В свою чергу наші американські друзі з Гарлендської школи захопились до вивчення української мови.

Що ми побачили в Америці?

За тиждень ми побували в телефонній компанії, на родео, в місті, що зветься Париж, відвідали різноманітні американські розваги. І в усьому відчувається халяйновита рука, яка піклується про все, а часто й справедливо карає. Жили на квартирах в учнів, які в сніні побували в нас. Здружились зі своїми ровесниками і зараз листуємось.

Ми відчули, що в Америці від мало до великого, кожен береже навіть цент, бо не легко він їм дається. Не марнує ні хвилини, а працює, щоб заробити, бо в Америці за все треба платити і не мало. А ще там найбільше дорожать своєю країною. Навчальний день у вузах і школах починається із державного гімну та підняття прапора. Для нас це незвично, хоч ми не менші патріоти своєї України.

Тарас Куримчук.

*Випускник школи-ліцею університету,
студент 1-го курсу, гр. СФ-1.*

Весела перерва

Подовшала історія

— Чому це в тебе з історії трійка? Коли я вчився, — каже дідусь, — у мене з історії були самі п'ятірки.

— Так тоді ж історія була коротша, — відповідає онук.

Коли виправиш?

— Сину, коли ж ти двійку виправиш?

— Та ніяк учитель журналу в класі не залишає... От тільки залишить — так і виправлю.

Знає арифметику

Батько переглядає щоденник сина і розпачливо хитає головою:

— Четвертий день ти, лобуряко, приносиш по одиниці! Коли ти вже порадуєш мене п'ятіркою?

— Ще один день, тату, і буде п'ять.

Хто лінивий

Батько повернувся із шкільних зборів і, звертаючись до сина, запитав:

— Ти не знаєш, випадково, хто у вашому класі найлінивіший?

— Ні, тату, не знаю, — відповідає син.

— Не знаєш?! А може, тоді ти скажеш, хто у вас у класі сидить, склавши руки, коли всі учні розв'язують задачі?

— А-а! — мовив син. — Ти б так запитав одразу, це ж наша вчителька.

Пізно

Мала Оленка мамі:

— Мамо, забери мене сьогодні з дитсадка раніше.

— Мама: — А хіба я тебе пізно забіраю?

Оленка: — Авжеш. Як тільки настає зима, ти чомусь за мною приходиш вночі.

Зібрала

Надія Свєриначук.

Музеї освіти

Експонат з далекої Австралії

Восени 1991 року в нашому вузі гостювала група вчителів з Австралії. Вони відвідали музей освіти Прикарпаття, докладно цікавилися історією шкільництва на Західній Україні. Залишили запис у Книзі відвідувачів. А нещодавно у музей надійшов подарунок — «Буквар», виданий в Австралії. Його підготувала відома культурно-освітня діячка Марія Дейко. «Буквар» написано для українських дітей

недільних шкіл. А прислала його пані Леся Пукальська, вчителька української школи з Квенбея. Подарунок зайняв почесне місце серед експонатів розділу «Вчительська еміграція з Прикарпаття».

Надія Свєриначук.

Студентка філологічного факультету.

Дявоніть, вишіть, заходьте: м. Івано-Франківськ, вул. Шевченка, 57, 2-й поверх, каб. 209, 209а, тел.: 9-64-41, 9-64-13;

Редакція газети «Алма Матер». Відповідальна за випуск Мароєслава Кришталович.

Макет і оформлення Івана Фущака, фотографії Василя Джички та учня школи-ліцею Богатка Горбиш.